

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobce: N. V. L.**, nar. , státní příslušnost , bytem , zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2014, čj. CPR-4197-1/ČJ-2014-930310-V217,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 25. 4. 2014 žalobce napadá shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 2. 2014, čj. KRPS-1251-31/ČJ-2014-010026. Tímto rozhodnutím, jehož zrušení žalobce taktéž navrhuje, správní orgán I. stupně uložil žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 12. 5. 2014, čj. 32 A 43/2014-9, věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Zdejšímu soudu byla věc postoupena dne 20. 6. 2014.

Žalobce v rámci žaloby uvedl, že dne 2. 1. 2014 byl zajištěn hlídkou OPKPE Mělník z důvodu, že pobývá na území bez platného povolení k pobytu, což policejní orgán dovozoval ze zjištění, že žalobci skončilo povolení k pobytu za účelem účasti v právnické osobě a dále, že byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu a také zamítnuta jeho žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území. S ohledem na výše uvedené pak zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem řízení ve věci správního vyhoštění a v něm rozhodl tak, jak je uvedeno výše. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce odvoláním, v němž upozornil na to, že podklady, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, jsou nesprávné. Žalobce předně upozornil na to, že usnesení o zastavení řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání napadl odvoláním, jehož včasnost shledával s ohledem na to, že závilka s předmětným usnesením byla převzata neoprávněnou osobou rozdílnou od žalobce. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2011, čj. 11 A 261/2010-29, je podle žalobce nutno posoudit jeho pobyt na území ČR za pobyt v souladu se zákonem o pobytu cizinců, neboť usnesení Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 5. 4. 2014 o zastavení řízení nenabýlo právní moci. Proto žalobce pobýval ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území ČR oprávněně. Žalobce dále uvádí, že v průběhu řízení o vyhoštění namítal jeho důležitý právní zájem na neuložení vyhoštění z důvodu ochrany života a zdraví a odkázal v tomto ohledu na související ustanovení Listiny základních práv a svobod. Žalobce si je vědom, že zákon stanoví taxativně výjimky pro neudělení správního vyhoštění v § 119a zákona o pobytu cizinců, ovšem podle jeho názoru je nutno postupovat analogicky i v jeho případě a to za účelem dodržování demokratických hodnot ve smyslu Listiny základních práv a svobod. Žalobce od zahájení správního řízení uváděl jako důvod pobytu na území ČR fikci oprávněnosti pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a svůj zdravotní stav jako důvod znemožňující uložení správního vyhoštění. Je si vědom, že samotná existence vážné hrozby zhoršení zdravotního stavu v důsledku nemožnosti poskytnutí adekvátní lékařské péče na území státu, jehož je příslušníkem, není důvodem pro neuložení správního vyhoštění, ale podmínky pro neuložení vyhoštění a strpění jeho pobytu v ČR dány tím, že úroveň poskytovaných zdravotních služeb na území státu, jehož je státním příslušníkem, je několikanásobně nižší než na území ČR. Podle žalobce je nutné v případě nebezpečí zásahu do práva na ochranu života a zdraví použít analogicky § 119a odst. 2 a 5 zákona č. 326/1999 Sb., kdy v případě udělení správního vyhoštění by došlo k zásahu do soukromého života tím, že by bylo ohroženo zdraví žalobce samotným prostředím na území státu, do kterého by byl vyhoštěn. Žalobce souhlasí s tím, že pravomocná rozhodnutí jiných správních orgánů jsou pro žalobce i pro správní orgány závazná, ovšem jak prokazatelně doložil správnímu orgánu I. stupně i žalovanému, došlo k závažnému pochybení při doručování rozhodnutí správního orgánu u rozhodnutí, v důsledku jehož vydání dovozují správní orgány oprávněnost uložení správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bezodkladně poté, co mu bylo rozhodnutí předáno (tedy v zákonné lhůtě ve smyslu § 83 odst. 2 ve spojení s § 84 odst. 2 správního řádu), je žalobce dle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. oprávněn pobývat na území ČR do pravomocného rozhodnutí o jeho žádosti. Nejsou proto splněny podmínky pro vydání správního vyhoštění.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že v žalobě je obsažena naprosto totožná argumentace, na kterou reagoval on i správní orgán I. stupně v napadených rozhodnutích. Proto odkázal na odůvodnění výše uvedených rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Rozhodl přitom v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem soudu účastníci shodně souhlasili.

Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

Na základě oznámení ze dne 2. 1. 2014, čj. KRPS-1251-5/ČJ-2014-010026, zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť platnost k povolení pobytu za účelem účasti v právnické osobě mu skončila (usnesením Ministerstva vnitra ze dne 5. 4. 2013, čj. OAM-46522-15/DP-2012, bylo řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno), žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta (rozhodnutí Ministerstva vnitra čj. OAM-19541-8/TP-2012) a žádost žalobce o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na územní byla taktéž zamítnuta (rozhodnutí Ministerstva vnitra čj. OAM-639-12/ST-2013).

K oznámení o zahájení správního řízení se žalobce dne 29. 11. 2013 vyjádřil tak, že ve věci žádosti o prodloužení pobytu rozhodnutí Ministerstva vnitra doposud nenabylo právní moci, neboť žalobce proti němu podal odvolání, o němž doposud nebylo rozhodnuto. Rozhodnutí mu nebylo řádně doručeno, ale převzala jej jiná osoba, jak popsal v doplnění odvolání proti tomuto rozhodnutí. Současně požádal, aby bylo přihlédnuto k dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť je invalida. K tomuto vyjádření pak mimo jiné přiložil kopii odvolání proti shora označenému rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti o prodloužení pobytu a doplnění tohoto odvolání, kde mimo jiné uvedl, že „*usnesení dne 15. 4. 2013 osobně nepřevzal. Zásilku ... převzal jiný Vietnamec, který asi 3 měsíce bydlel u ubytovatele. Tato skutečnost je zřejmá i z laického porovnání podpisu na doručence (...). Jakmile pak byla zásilka předána ubytovatelem účastníkovi řízení, podal proti usnesení o zastavení řízení dne 27. 5. 2013 odvolání, a to v zákonné lhůtě podle § 83/2 v návaznosti na 84/2 z.č. 500/2004 Sb.*“

K žádosti správního orgánu I. stupně mu Ministerstvo vnitra jednak sdělilo, že podáním žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vznikla žalobci oprávněnost (fikce) pobytu na území ČR dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, toto oprávnění však zaniklo dnem nabytí právní moci uvedeného usnesení, tedy dnem 2. 5. 2013. Odvolání žalobce, které ministerstvo dne 28. 5. 2013 obdrželo, doposud nebylo projednáno, oprávněnost (fikce) pobytu však žalobci nevznikla, neboť neuplatnil postup podle § 41 správního řádu. Jiné řízení, které by opravňovalo žalobce k pobytu na území ČR, neprobíhá (sdělení Ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2014, čj. MV-97073-2/OAM-2014). Ministerstvo vnitra současně vydalo závazné stanovisko, že vycestování žalobce je možné (závazné stanovisko ze dne 23. 1. 2014, čj. KRPS-1251-26/ČJ-2014-010026).

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 18. 2. 2014, čj. KRPS-1251-31/ČJ-2014-010026, uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců s tím, že stanovil dobu vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 2. 2014 odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 4. 2014, čj. CPR-4197-1/ČJ-2014-

930310-V217 (žalobou napadené rozhodnutí), zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Důvod uložení vyhoštění žalobce v dané věci plyne z ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, obývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Podle názoru žalobce však v této věci nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce byl v souladu s ustanovením § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců oprávněn pobývat na území České republiky, přičemž správní vyhoštění mu nemělo být uloženo ani s ohledem na jeho zdravotní stav.

Pokud jde o žalobní námitku, podle níž žalobci svědčila fikce oprávněnosti pobytu na území ČR, soud předně připomíná, že podle zmiňovaného ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.“* Žalobce je toho názoru, že s ohledem na jeho odvolání podané proti usnesení o zastavení řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu mu v době rozhodování správních orgánů fikce oprávněnosti pobytu svědčila. Podstatou sporu tedy v tomto ohledu je, zda se v případě žalobce měla uplatnit fikce trvalého oprávnění k pobytu podle citovaného ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy jinak řečeno, zda správní orgány mohly vést řízení a uložit žalobci správní vyhoštění za situace, kdy nebylo rozhodnuto o žalobcem podaném odvolání. Relevantní právní úpravu v tomto ohledu představuje dále ustanovení § 85 odst. 1 správního řádu, podle něhož, *„nestanoví-li zákon jinak, má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku odvolání nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí“*. Podle souvisejícího ustanovení § 84 správního řádu, na něž odkazuje žalobce, pak *„osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledního z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1“* (odst. 1), přičemž *„neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2“* (odst. 2). Jak se přitom podává ze zmiňovaného ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu, *„v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení oprávněného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí“*.

V projednávané věci Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že fikce trvalého oprávnění k pobytu žalobci v době v době rozhodování správních orgánů nesvědčila. Z výše citovaného ustanovení § 85 odst. 1 správního řádu *a contrario* vyplývá, že odvolání, které nebylo podáno včas, nemá suspensivní účinek, tedy neodkládá právní moc rozhodnutí. Jak plyne ze správního spisu, ostatně žalobce to ani nezpochybňuje, správní orgány v projednávané věci vycházely z toho, že rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je pravomocné, přičemž odvolání žalobce uvedené ministerstvo považovalo za opožděné. Byť

v době rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani žalovaného nebylo (alespoň to neplyne ze správního spisu) o opožděnosti odvolání rozhodnuto příslušným orgánem, je třeba zdůraznit, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o vyhoštění, protože žalobce se po zadržení neprokázal platným pobytovým titulem. V průběhu řízení o vyhoštění se dotazoval Ministerstva vnitra, zda existují nějaké překážky vycestování či nějaký titul opravňující žalobce k pobytu na území ČR. Ministerstvo vnitra mělo k dispozici své pravomocné rozhodnutí o zastavení řízení a jednoznačně konstatovalo, že žádné překážky vyhoštění ani titul k pobytu na území ČR neexistují. Za takové situace měl správní orgán I. stupně důvod řízení o vyhoštění zahájit a mohl v něm pokračovat až do případného zjištění skutečností, které by rozhodnutí o vyhoštění vylučovaly (např. zjištění, že žalobci fikce trvajících oprávnění pobytu skutečně svědčí), nebo do samotného rozhodnutí o vyhoštění (srov. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2013, čj. 9 As 111/2013-32). Žádný pobytový titul, vyjma zmíněného odvolání, ostatně žalobce neuvedl v řízení před správním orgánem ani v podané žalobě. Samozřejmě by bylo žádoucí a vhodné, aby správní orgány měly v době svého rozhodování k dispozici autoritativní rozhodnutí o opožděnosti podaného odvolání. Pokud tomu tak v projednávané věci nebylo, nemůže to ovšem podle názoru zdejšího s ohledem na okolnosti projednávané věci představovat takovou vadu řízení, pro niž by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit. V této souvislosti zdejší soud dodává, že se nemohl ztotožnit se závěrem žalobce, podle něhož je v dané věci na místě vyjít z ustanovení § 83 odst. 2 ve spojení s ustanovením 84 odst. 2 správního řádu. Ustanovení § 84 správního řádu totiž dopadá na situaci tzv. opomenutých účastníků řízení, tedy těch účastníků, kterým není rozhodnutí správního orgánu vůbec oznámeno. Podle názoru zdejšího soudu toto ustanovení nelze v dané věci zohlednit a dovodit z něj fikci dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v situaci, pokud žalobce tvrdí, že doručující orgán pochybil a namísto něj rozhodnutí převzala jiná osoba. Jinak řečeno, postavení tzv. opomenutého účastníka nelze založit toliko tvrzením, které žalobce v projednávané věci v řízení před správním orgánem ani v řízení o podané žalobě žalobce blíže neupřesnil ani nedoložil (vyjma tvrzení o „laickém porovnání podpisu“ na doručence). Výklad zastávaný žalobcem by fakticky znamenal, že zpochybnění doručení rozhodnutí správního orgánu toliko na základě tvrzení účastníka *de facto* automaticky (bez dalšího) prodlužuje lhůtu pro podání odvolání podle § 83 odst. 2 správního řádu a odkládá právní moc rozhodnutí správního orgánu. S takovým výkladem se však zdejší soud ztotožnit nemohl. S ohledem výše uvedené proto soud danou žalobní námitku jako důvodnou neshledal.

Další žalobní námitka, na níž je projednávaná žaloba postavena, spočívá v tom, že podle žalobce mu nemělo být správní vyhoštění uloženo s ohledem na jeho zdravotní stav. Správní orgány měly podle něj analogicky vycházet z ustanovení § 119a odst. 2 a 5 zákona o pobytu cizinců, kdy uložení správního vyhoštěním došlo k zásahu do soukromého života cizince tím, že bylo ohroženo jeho zdraví samotným prostředím na území státu, do kterého byl vyhoštěn.

Jak plyne z ustanovení § 119a zákona o pobytu cizinců, na něž žalobce odkazuje, „rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince“ (odst. 2), přičemž „policie cizinci, kterému bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, zruší rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, pokud jeho spolupráce s orgánem činným v trestním řízení přispěla k odhalení nebo odsouzení pachatele trestné činnosti anebo s ohledem na poskytnutou spolupráci by mohl být po vycestování z území ohrožen jeho život nebo zdraví. Policie dále zruší rozhodnutí o správním vyhoštění jeho rodinnému příslušníkovi,

kterému bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území“ (odst. 5).

Ve vztahu k citovanému ustanovení § 119a odst. 5 zákona o pobytu cizinců zdejší soud uvádí, že toto ustanovení zcela zjevně nelze v projednávané věci aplikovat, a to ani analogicky. Smyslem tohoto ustanovení je toliko ochrana cizinců spolupracujících s orgány činnými v trestním řízení. Navíc se netýká dlouhodobého zdravotního stavu cizince, ale ohrožení života či zdraví cizince právě v důsledku uvedené spolupráce s orgány činnými v trestním řízení v době po vycestování. S ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci (plynoucí ze shora reprodukováného správního spisu) tak užití tohoto ustanovení (byť analogické) do úvahy nepřichází.

Pokud jde o nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého života žalobce, zde soud předně uvádí, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle uvedeného zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. V případech, v nichž jde o posouzení otázky možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života cizince v důsledku jeho nuceného vycestování, je dále třeba vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“). Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012-45, případně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, čj. 10 Ca 330/2006-89, č. 1230/2007 Sb. NSS).

V projednávané věci především soud nemohl přehlédnout, že námitku týkající se nepřiměřeného zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života spočívající v ohrožení jeho zdraví (invalidita v důsledku amputace nohy), vznesl žalobce již v řízení před správním orgánem I. stupně i v odvolání proti rozhodnutí tohoto správního orgánu. Otázkou zdravotního stavu, která nepochybně je jedním z kritérií při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění do soukromého života cizince, se přitom správní orgány řádně zabývaly. V rámci odůvodnění svých rozhodnutí vycházely především z toho, že k amputaci části levé nohy žalobce došlo již v jeho 7 letech a žalobce s tímto zdravotním postižením žije většinu života; při příjezdu do ČR v roce 2005 již tedy toto zdravotní omezení měl a nebránilo mu v cestování ani v podnikání na území ČR, přičemž správní orgány vzaly v úvahu i zprávu protetika ze dne 5. 6. 2013, kterou žalobce v průběhu správního řízení předložil. Takto učiněné závěry, které ostatně žalobce v žalobě nezpochybňuje, považuje zdejší soud za logické a odpovídající podkladům, jež jsou součástí správního spisu. Pokud pak jde o obecně vznesenou námitku týkající se neexistence adekvátní lékařské péče na území státu, jehož je žalobce příslušníkem, zde je třeba poznamenat, že není pochyb o tom, že úroveň lékařské péče ve srovnání s Českou republikou může být nižší. Správní orgány však v projednávané věci postupovaly zcela v souladu se závěry Ministerstva vnitra, které si v dané věci správní orgán I. stupně vyžádal (závažné stanovisko k možnosti vycestování cizince) a které ve vztahu k sektoru zdravotní péče ve vychází ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM). Krajský soud v Praze se tedy ztotožnil se závěrem, že pokud jde o zdravotní stav žalobce, nepředstavuje s ohledem na dlouhodobost a stabilizaci jeho postižení rozhodnutí o správním

vyhoštění nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Ani tuto námitku tedy soud důvodnou neshledal.

S ohledem na výše uvedené soud proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li zbytek soudního poplatku doplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 18. srpna 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová